

ilgen arzik

"gerçek bir hikaye" - "a true story"

Karanlıkta bir atölye

* Zaten biliyorsanız ötekilerin ne hissettiğini hissetmediğini, konuşmanın faydası ne ki ? * - Louise Bourgeois

Burada ışıkla çekilmiş, karanlıkta filtrelenmiş 'resim'lerden bir sergi var. İlgen Arzik, resmi fotoğraftan çeken bir ressam gibi davranıyor.

Belleğinde demlenen türlü hayali, hayati, kâğıda, tuvale, tüm biricikliği, yalınlığı ve renkleri ile damıtmayı seçmiş vaktiyle. Sonra bir gün, odanın karanlık tarafına geçmiş, atölyesini, tüm sorularını, bir garip karanlık odaya taşımış. Kafasındakileri de. Tüm çelişkileri, pozitifliği, negatifliği, karanlığı, aydınlığı ve hakikati 'pozlama' deneyiciliği ile.

Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü çıkışı Arzik, fotoğraf sanatının geleneksel karanlık oda baskı tekniklerini, ressamlığının kattığı alternatif üstüpü ile harmanlıyor. Malzemenin buyurgan prangasını, bir bebeğin doğum mukozasını terk edercesine, olabilecek en olağan şekilde, sabırla atıyor. İlgen, resmin göbek deliğini, onu ömrü boyu unutmayacak bir yaklaşımla, el yazısına sahip çıkan bir şair misâli kesiyor, özgürlüğün sıvısını da tüm neşesiyle fotoğraf kâğıdına akıtıyor. Anlamın, ve elbet türlü göndermenin de.

Bu yüzden de, izlediğimiz bu sergi, ilk bakışta hırçın, kendini kolayca teslim etmeyen, kuşkucu bir deneyim olma özelliğini gösteriyor.

Bir bilim insanı özgürlüğüyle, gördüğü, okuduğu ne varsa, gözümüzün önünde, hep birlikte, garip bir kara mizah ile, elinden ne geldiye, gözüne ne kaçtıysa, hepsinden zevkle kuşkuluyor İlgen. Sizden de bunu, yani yeni soru işaretlerini, her düşten sonra kendinizle baş başa yaptığınız o serserim münakaşanın tadına doyum olmaz bağımsızlığını bekliyor.

Şimdi bu sergideki yapıtları,-teknik olarak -kabaca üç âleme'indiremeyei' deneyelim :

Burada ewelâ, devasa 'ışık kilimleri', 'hikâye geçitleri', 'kaos pencereleri' bekliyor bizi. Arzik'in bu büyük boyutlu, soyut-dışavurumcu, hatta gerçeküstücü çalışmalarında, hani sayıkladık ya, rüyaların sınırsız bünyesi geziniyor. Ölüsü, dirisiyle, işlevselliği, işlevsizliğiyle, iyimsertik ve kötümserlik arasında salınan pusulası şaşkın tekinsizliğiyle.

Herşeyi genel olarak ele almayı seviyor İlgen. Ancak detaylara da şefkatle sahip çıkıyor. Büyük, elbet doğaçlama bir müzikal kompozisyonun en ufak partisyonu gibi, her izi, imgeyi ve 'es'i, son derece umursuyor. Belki de bu yüzden, bu ebatça büyüklü küçüklü eserlerinde Ortadoğu'da akan kan petrole, iskeletler tayyarelerin uçlutasuna, bedenler kadavralara, basket potaları dinazorlara, bisiklet çüpseleri yapraklara, oradan hedef tahtasını arayan sivri uçlu oklara paldır küldür karışıyor. Yeraltı mezarlıkları, yer üstünde cirit atıyor. Kökler, birden ağaca, metruk olan, ebedi ikâmetgâha, bir gün, ertesine dönüşüyor.

Uçucu dijital kültürün hegemonyası altındaki günümüz dünyasında, fotoğraf kâğıdı üzerinde, tıpkı bir terzi gibi 'spontan' bir yaratıcılıkla çalışıyor, İlgen Arzik. Mesleğini icra ederken de, iğneye, provaya, tezgâha başvurduğu kadar, canlı modelden, mankenden ve bilumum 'kalıp'tan da nasibini tüm yaratıcılığı ile alıyor.

Sanat kariyerinin ilk döneminden bu yana, 'marker'dan 'stencil'e, suluboyadan yağlı boyaya, artık 'eline ne geçtiyse', artık rastlantı, ekoloji ve ilham o an ne verdiyse, aklındaki resme bir an ewel varabilmek için kullanıyor. Bir nevi mistik-izlenimci gibi, doğa, teknoloji, nostalji ve ekolojinin sarmaş dolaş olduğu laboratuvar/atölyesinde, görsel seyahatler yaşıyor ve 'orada' çektiklerini bize gösteriyor.

İlgenin bereketinden kuşku duymadan üreten Arzik'in çalışmalarında, doluluk kadar, boşluk da özgürlüğün tadını çıkarıyor. Kişi, türlü türlü mizanseninin de güvencesinde, eserlerdeki boşluklardan onlara sızmak suretiyle, serginin saçtığı koşulsuz düş gücünde, kolayca izini kaybettiriyor.

İlgen'in, görüntü ve anlatının kendini türetebilme, ikna ve kalıcılık imkânlarını araştırdığı sergisindeki 'Route-in' adlı soyut, 'panorama'lar ise, sergide belki de en fazla insanın 'başını alıp gittiği', kendi iç manzarasına kapılabileceği, üzerinde en az iki yıldır çalıştığı bağımsız kompozisyonları oluşturuyor.

Serginin, 'pentür' geleneğine en yakından geçtiğini söyleyebileceğimiz genel karakteri olan 'tekrarlanamazlık', 'biriciklik' ile karşımıza çıkan bu çoğaltılamaz baskılar, fotoğraf sanatında 'objektif'in en 'subjektif' zemin ve maksatla kullanımı alanında gidilebilecek en uzak sınırı zorluyor.

Bu yönüyle Arzık fotoğraf makinesini sanki bir uzay-zaman aracı, fotoğraf kâğıdını ise alternatif bir evren keşfi gibi tecrübe ediyor.

Üçüncü ve en kapsayıcı âlem olarak, bildiği gibi mantartar, doğanın 'İnternet' ağları gibi davranırken, özellikle mantar 'vücut'larının büyük bölümü, 'Miselyum' denen ince 'iptik' kitlelerinden oluşuyor. Bu kitleler aynı anda bir tür iletişime sebebiyet verdiği kadar, kimi organizmalar için öldürücü de olabiliyor.

Bu fanî imajlar, Arzık'ın üretim sürecinde el, göz, beden ve zihin emeğini harmanladığı sergisinde kendi içinde hem bağımsız, hem de ilişkili kalmayı başaran, pek çok katman ihtiva ediyor. Yapıtlar insanın düş ve gerçeği buluşturduğu bilinçaltına ve doğanın soyut, görsel yoğunluğuna atıfta bulunan, meta-fizik bir derinlik içeriyor.

Öyle ki, doğada bitkilerin yaptığı ikili varoluş davranışı, 'foto-sentez' deki gibi, İlgen Arzık'ın eserlerinde de imge, karanlıkta da, aydınlıkta da, küçük veya büyük boyutta da, çağrışımlarının tüm 'öncül'lüğü veya 'ardıl' lığında, sürekli dönüşüm ve dönüştürmeye uğruyor. Ya bunun mesulü, ya da mağduru haline geliyor. Çalışmaları, aynı doğa atmosferindeki ölü ve diri canlıların aynı an içinde hem var, hem yok oluşunu anımsar bir bir aradalık, samimiyet, olgunluk ve kabulleniş içeriyor.

Yapıt üretim evriminde, deneysel sanatta türlü disiplinlerle çığır açmış olan Man Ray, Louise Bourgeois, Pina Bausch ya da Bill Morrison gibi imzalar karşısında selâm veren sanatçının bu ilk kişisel sergisinde söz konusu ikili, 'foto-sentetik' varoluşun en organik yüzü diyebileceğim bir çalışması da yer alıyor.

2011'deki Mimar Sinan Resim Heykel Müzeleri Derneği 30'ncü Günümüz Sanatçıları sergisine 'Ruh Kapanı' desenleriyle katılmış ve Başarı Ödülü kazanmış Arzık, 21 x 30 cm.'lik, fotoğraf kâğıdı üzerine yağlıboya eseri ilk olarak 2015 Mamut Art Project'te salt siyah beyaz Photogram tekniğiyle üretilmiş imaj olarak sergilemişti.

Arzık bunun ardından, Kadıköy'deki ilk atölyesinin selde zarar görmesi üzerine, 'sağ kurtulmuş' bu esere kendi arşivinde yeniden geri dönerek, gördüğünüz figürü bunun üstüne dahil etmişti. İşte bu, benim daha ziyade yarı soyut bir 'oto-portre' olarak hatırlayacağım, sergiye ilişkin bir kilit -anahtar iş bu :

Arzık'ın aydınlık ve karanlık arasında salına salına 'ölüp ölüp, dirilen' yapıtlarına baktığınızda, size sürekli poz kesen, bir çok kıymetli - kıymetsiz andan ibaret hayat filmini şu fanî laboratuvarında art arda banyo eder halde buluyorsunuz kendinizi.

Negatif ve pozitiflerin, gündüzler ve gecelerin aynı an ve suret içindeki bir aradalığı karşısında, kendinize, hayata, işiğe ve karanlığa 'durduk yerde ne kadar 'amatör baskı' yapıp, sebepsiz yere kaç makarayı 'profesyonelce' yaktığınızı, harcadığınızı düşünmeden, edemiyorsunuz.

Ta ki, sonraki filmin beyaz kâğıda baskı yapan, şu kimsenin itiraz edemediği türden o bebeksi neşesi, tüm 'objektif'liğiyle içinizde yine mili saniyelerce pozlanıncaya dek, açgözlülükle, diyaframlar dolusu soruyorsunuz:

Hayat bir fotoğraf tamam, çektin. Peki içine kaç hayat sığdı, gördün ?

Evrım Altuğ

A studio in the dark

‘ And what’s the use of talking , if you already know that others don’t feel what you feel ? ’ - **Louise Bourgeois**

Here, an exhibition of ‘pictures’, taken with light and filtered in the dark. İlgen Arzik puts on the role of a painter taking paintings from photographs.

Previously chosen to distil dream and life that had been brewing in her memory with all its uniqueness, simplicity and colours – then one day she crossed to the dark side of the room; moving her studio, what is inside her mind, along with her questions to a strange darkroom. She moved them all with the empiricism of ‘exposing’ the contradictions, the positive, the negative, the dark, the light, and the truth.

Earning her BA at painting department of Marmara University, Faculty of Fine Arts, Arzik blends the traditional darkroom print techniques with the alternative style her painter side brings in. She dismisses imperious shackles of the material with the most natural way; with the patience of a baby leaving its endometrium. She cuts the cord of painting with a manner that will remember her a lifetime, like a poet claiming her handwriting; then she drains the water of freedom, of meaning and various references onto photographic paper with joy.

Therefore, this exhibition we see carries the qualities of being a wild-at-heart, resistive and sceptical experience that does not give itself in too easily.

İlgen doubts all that she sees, reads, all that is in plain sight, that is within her power, and that has penetrated her vision with an eerie dark humour and with the freedom of a scientist, with pleasure. She expects the same from you: new question marks and the insatiable independence you would derive from silly arguments with yourselves after every dream.

Now let’s try to –technically– ‘reduce’ the works of this exhibition to roughly three cosmos:

Firstly, what awaits us are ‘tapestries of light’, ‘passageways of stories’, and ‘windows of chaos’. In the large scale, abstract-expressionist, even surreal works of Arzik, the infinite qualities of dreams wander. The dead with its living, the functionality with its dysfunctionality wander with a puzzled and uncanny compass swinging between optimism and pessimism.

İlgen enjoys taking on things as wholes, yet she claims the details with compassion. She cares profoundly, as the smallest partitions of an improvised musical composition; every mark, every image and every pause. This may as well be the reason why, in her paintings, the blood flowing in the Middle East is fused so abruptly with petroleum oil, the skeletons with the humming noise of planes, bodies with cadavers, basketball hoops with dinosaurs, bicycle frames with leaves, then with arrows in quest of their targets. The underground cemeteries swarm on earth. The roots become the tree, a derelict becomes an enduring abode, a day becomes the next.

In today’s world that is under the hegemony of ephemeral digital culture, İlgen Arzik works with spontaneous inspiration on photographic paper. As she applies her art, she makes use of live models, mannequins and casts just as much as a tailor makes of needles and fittings with her utmost creativity.

From the start of her career in arts, Arzik has made it her material from markers to stencils, watercolour to oil, whichever she can get her hands on ironically, ecologically and inspirationally to express the image in her mind. She experiences visual travels in her laboratory/studio where nature, technology, ecology, and nostalgia are intertwined. Arzik displays what she has ‘taken’ there in her role of a mystical-impressionist.

In İlgen’s works that she creates without hesitating the prosperity of images, space enjoys its freedom just as much as abundance. Thanks to the safety provided by scenes of light, one covers their tracks easily inside the imagination the exhibition radiates unconditionally as one permeates the works through these spaces.

This exhibition where İlgen researches the possibilities of persuasion, permanence and the self-derivativeness of image and narrative; her abstract work ‘Route-in’ and the ‘Panoramas’ that the viewer can get drawn to their own inner-diorama, constitute the independent compositions which she has worked on for more than two years.

The unique works embodying the quality of particularity which we may claim that brings them closer to the tradition of painting, pushes the boundaries of objectivity in the art of photography on rather subjective grounds and purposes. In this aspect, Arzik experiences with the camera as a time /space machine, and with the photographic paper as an exploration of an alternate dimension.

As the third and most comprehensive dimension, the knowledge that fungi are like the 'internet' webs of nature, their fungal bodies are mostly of fibral masses called 'Mycelium'. Although mycelia can be lethal to some organisms, in fact, they are the actors of interaction and traffic for fungi.

These ephemeral images make up numerous layers that are independent and relevant at the same time that Arzik blends in the making of this exhibition with efforts of mind and body. The works possess in them a metaphysical depth that addresses the abstract saturated visual qualities of nature and our subconscious bringing together the imagined and the real.

Just like the existential act of photosynthesis in nature, and how via this, plants have two systems in order to continue their living, Arzik's images continuously change or make changes whether in the light or in the dark, in large or small scale, regardless of their precedent or successive associations. They become either responsible for or victim of this change. Her works inherit a sense of betweenness, sincerity, maturity and acceptance that recalls the living and the dead of the same natural atmosphere exist and are exist at the same time.

In this first solo exhibition of the artist, who salutes the pioneers of various disciplines of experimental art like Man Ray, Louise Bourgeois, Pina Bausch and Bill Morrison, the work which I may name as the most organic face of the photo-synthetic existence is at display.

After joining the 30th Contemporary Artists exhibition of Mimar Sinan University Painting and Sculpture Museum with her drawings Soul Catcher, Arzik her first photogram work at Mamut Art Project, 2015, on a 21 x 30 cm photographic paper as a sole black and white image with oil painting.

Followingly, when her studio in Kadikoy was damaged due to flood, she returned to the 'survived' image of her archive and added on this figure you see. This is a key work that I rather regard as a semi-abstract self-portrait.

When looking at Arzik's works which die a thousand deaths between the light and the dark, you find yourself 'bathing' continuously in a fleeting laboratory, bathing a film of many valuable or unimportant moments that together is called life.

You cannot help but think how many film rolls you must have 'professionally' wasted in the face of a betweenness of negatives and positives, days and nights within a single moment and image; 'amateur printing' yourself, life, light, and darkness. Until the infantile joy of printing on white paper that no one can resist, of exposing it with 'objectivity' for many milliseconds, you ask yourself enough to fill an aperture diaphragm:

Life is a photograph you have taken. But how many lives have you fit in the frame?

Evrin Altuğ

ayrik otu *couch grass* | fotogram *photogram* | 108 x127 cm | 2018

do yu | fotogram *photogram* | 63 x 43 cm | 2018

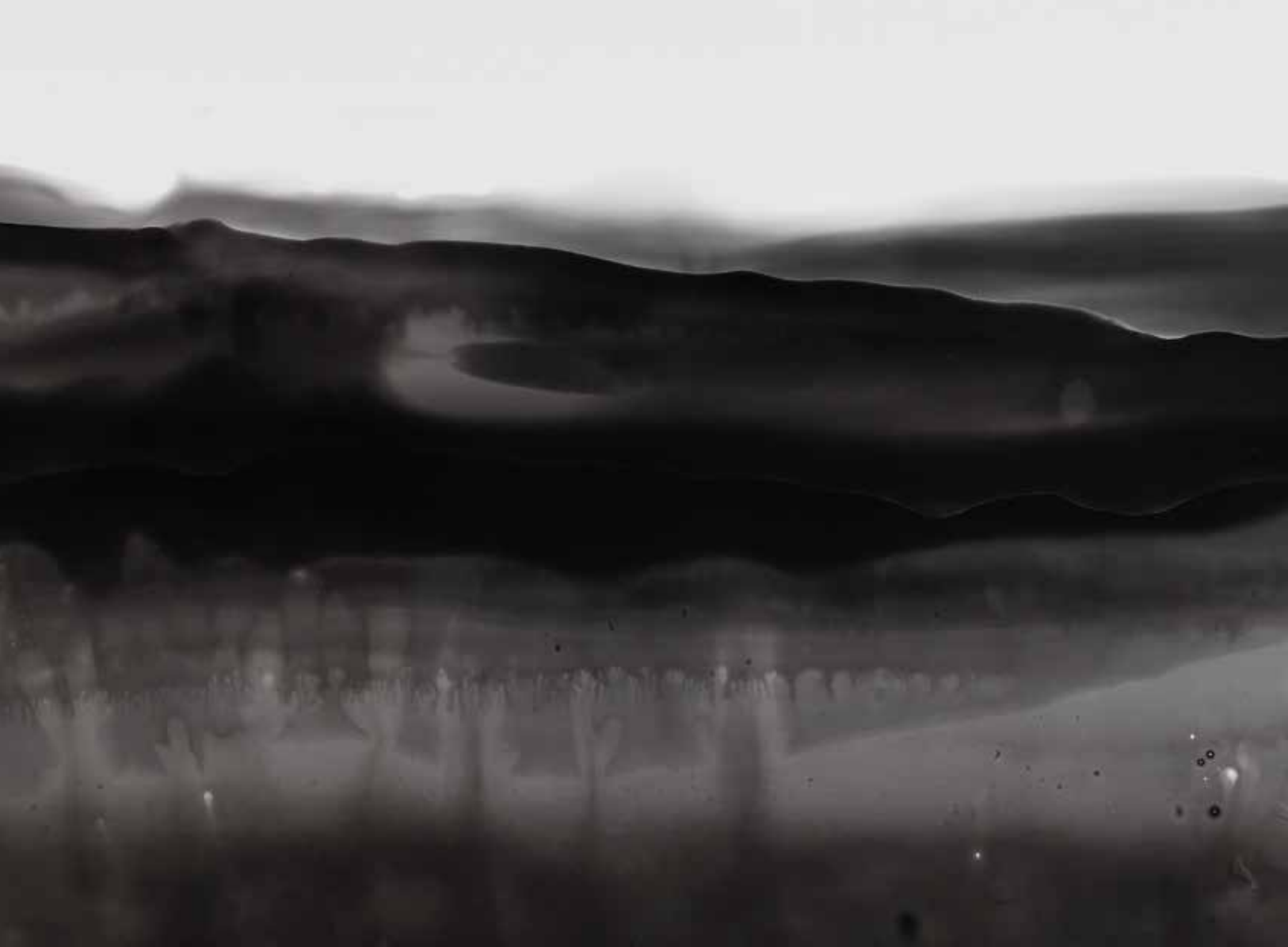

ambrosia *ambrosia* | fotogram *photogram* | 243 x 122cm | 2018

miselyum I *mycelium I* | solarizasyon *solarisation* | 17,9 x 24 cm | 2017

miselyum II *mycelium II* | solarizasyon *solarisation* | 17,9 x 24 cm | 2017

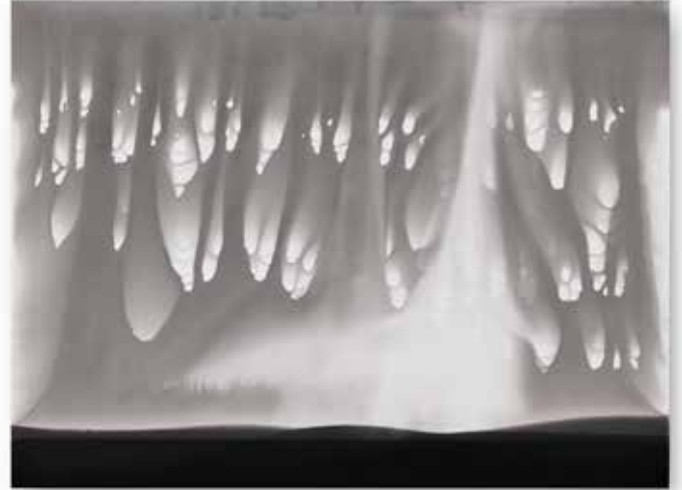
miselyum III *mycelium III* | solarizasyon *solarisation* | 17,9 x24 cm | 2017

miselyum IV *mycelium IV* | solarizasyon *solarisation* | 17,9 x 24 cm | 2017

◀ yeniden oluřum I *recreation I* | solarizasyon *solarisation* | 17,9 x 24 cm | 2017

yeniden oluřum II *recreation II* | solarizasyon *solarisation* | 17,9 x 24 cm | 2017 ▶

resim çekmek I *taking a picture I* | fotogram *photogram* | 17,8 x 24 cm | 2018

resim çekmek II *taking a picture II* | fotogram *photogram* | 17,8 x 24 cm | 2018

isimsiz. *untitled* | fotoğraf kağıdı üzerine karışık teknik. *mixed technique on photographic paper* | 21 x 29,7 cm | 2014

İLGEN ARZIK

(1980, İskenderun) Marmara GSF Resim Bölümü (2002) lisans eğitimi ardından Mimar Sinan Üniversitesi Resim Heykel Müzeleri Derneği'nin düzenlediği Akbank 30'ncü Günümüz Sanatçıları sergisine katıldı. Bu etkinlikte 'Başarı Ödülü' alan sanatçı, 2012'de CDA Projects'te Başak Şenova küratörlüğünde düzenlenen 'Siyah/White' ve 2013'te yine Şenova imzasıyla Amerikan Hastanesi Operation Room Sanat Galerisi'nde düzenlenen 'Bilimsel Sorgulamalar' sergisine katıldı. 2012'de Avusturya'nın başkenti Viyana'daki Black Sea Calling sanat projesi adına düzenlenen misafir sanatçı programına 2,5 ay için seçilen Arzik, bunu takiben aynı şehirdeki Ernest Hilger Galerisi'ndeki karma sergiye katıldı. 2014'te ise ODTÜ Sanat '15 isimli karma sergide yer alırken, ertesi yıl ise Mamut Art Project'te izleyiciyle buluştu. 2016'da Tüyp Uluslararası Sanat Fuarı'nda Mahmut Wenda Koyuncu'nun küratörlüğünü yaptığı "Kıyamet" sergisine katıldı. Son dönemde 'Bayan Yanı' Sanat Projesi ve Bozlu Art Project'te yapıtlarını sergileyen sanatçı, yaşamı ve çalışmalarını İstanbul Kadıköy'deki atölyesinde sürdürüyor.

Bu yayını, İlgen Arzik'in 24 Ekim -1 Aralık tarihleri arasında İstanbul Nişantaşı Bozlu Art Project'te gerçekleştirdiği 'Gerçek bir Hikaye' isimli kişisel sergisi nedeniyle, sınırlı sayıda basılmış ve sanatçı tarafından imzalanmıştır.

İLGEN ARZIK

(1980, İskenderun) after receiving her BA from Marmara University, Fine Arts Faculty, painting department, she took part in the Akbank 30 th Contemporary Artists exhibition of Mimar Sinan University Painting and Sculpture Museum. Arzik won the Merit Award in this exhibition and in 2012, she exhibited in 'Siyah/White' at CDA Projects, curated by Başak Şenova. That year she was chosen for the artist residency programme Black Sea Calling, in Vienna for 2,5 months. There she joined the group exhibition at Ernest Hilger Gallery. After returning Turkey in 2013, she was part of 'Scientific Inquiries' at American Hospital Operation Room Art Gallery, curated by Şenova. She exhibited in the group exhibition ODTÜ Sanat '15 in 2014, and the following year at Mamut Art Project. She participated in the 'Apocalypse' exhibition that curated by Mahmut Wenda Koyuncu in the Tüyp International Art Fair 2016. She has recently exhibited her Works at Bozlu Art Project and Bayan Yanı Art Project. Arzik's studio is based in Kadıkoy, she lives and works in İstanbul.

This publication is printed in limited number and signed by the artist İlgen Arzik for her solo exhibition 'A True Story' taking place in İstanbul Nişantaşı Bozlu Art Project, between the dates October 24-December 1.

BOZLU ART PROJECT

Teşvikiye Cad. İsmet Apt. No:45/1 Nişantaşı, İstanbul / +90 212 232 72 32 / contact@bozluartproject.com / bozluartproject.com / Salı - Cumartesi: 10:00 - 19:00

Metin, Text: Evrim Altuğ (aica)

Çeviri, Translation: Dilara Ecem Ümitti

Tasarım, Design: Taciser Sevinç, Deniz Dalman

Fotoğraf, Photography: Hadiye Cangökçe, Aras Selim Bankoğlu

Dijital karanlıkoda, Digital Darkroom: Menderes Coşkun

Baskı, Publishing: Print Center, Bora Akgül, İstanbul Sanayi Mah.

Teşekkürler, Thanks to: Akten, Halûk, Perin Arzik, Seda Çobaner, Salih Mülayim, Metin Akbaş, Kamucan Yalçın, Derya Davulcu, Bora Akgül, Fatma Fıçıcı, Ceylan Yaltrık, Yunus Emre Erdoğan, Sefer Memişoğlu, Emre Efendi, Murat Ergin, Oğuz Erten / Özlem İnay Erten (Bozlu Art Project), Ülkân Gökberber Elliott, Erhan Alabaş, Kürşat Onaran, Ayfer Onaran, Ceren Selçuk, Mustafa Bilge Satkın, Mehmet Ali Müstecaplıoğlu.

